

рархия и дѣйствително била достигната и възстановлена. Въ царствованието на царь Петра Симеоновича, въ първата половина на 10-ятъ вѣкъ, за бжлгарски патриархъ билъ провжзгласенъ Дамиянъ. Това станало съ сжгласието на императора Романа Лакапина и съ утвърдението на императорскиятъ синклитъ. И това право за независимостъта на бжлгарското духовенство е било до толкова силно, щото автокефалните архиепископи на Бжлгария го сжхранили даже и въ онова време, когато тя, въ 11-то столѣтие, била покорѣна отъ византийците, при императора Василия Бжлгарохтона. Тие патриархи са спомѣнуватъ и въ 12-ятъ вѣкъ.

Въ 1014 година бжлгарското царство паднало: бжлгарските войни съ гърците са свършили за ползата на Византия и императоръ Василии, който е нарѣченъ Бжлгарохтонъ („бжлгаро-боецъ“ или убиецъ на Бжлгария), направилъ отъ Бжлгария гржцка провинция. Захванало са византийското господство: патриаршеството било унищожено и славянското развитие било принудено да пада се повече и повече. Но подчинението на Бжлгария не било още подпжлно: происходили постоянно отдѣлни възстания отъ незадоволните, и най-послѣ, слѣдъ сто и петдесетъ-годишнйо робство, на двама братия, на Асѣна и на Петра, са удало да възстановатъ бжлгарското царство (1186 г.), което при тѣхниятъ приѣмникъ Иоанна Асѣна II достигнало изново до небивало преди това могщество: бжлгарските господаре отъ това време захванале да са наричатъ царйове „всѣмъ болгаромъ и грекомъ.“ Но и това ново царство не принесло яжки основания на националното развитие: то имало свои блѣ-